

Čudno mehak postane mestni človek med polji. Kakor da je našel živo vodo, balzam svoji razdraženi duši, ki se je v mestu grela in vzdihovala ob kandelabrih, za samotnimi okni in ob knjigah.

Med raznimi drugimi bistvenimi lastnostmi pripisujejo slovenskemu narodu tudi katolištvo. Toda pred stoletji naš narod ni bil katoliški. Bil je poganski. In ko se je začelo prekmursko ljudstvo narodno prebujati, je bilo protestantsko. 1715. leta je izšla prva prekmurska slovenska knjiga, protestantski katekizem, in še-le 1780. leta je izšlo prvo katoliško delo Mikloša Küzmiča. „Njegovo vnemo za domačo besedo je podprl prvi somboteljski škof Szily János“ — pravi v zborniku g. Vilko Novak. Torej ni čudno, če mi je tožil neki gospod župnik, da po krivici smatramo Slovenci tokraj Mure protestante za nositelje nacionalne misli.

Bogato je Prekmurje. Žita, živine in perutnine ima na pretek. Na Anglaškem jedo meso Benkovih svinj, do Belovara prodajajo prekupčevalci prekmursko perutnino, kruh prekmurske pšenice jedo evropski meščani. — Tovarn seveda v Prekmurju ni. Vsaj velikih ne. Tu ni pogonske sile, ravina ni elektrificirana. Toda zakaj naj bi sezidali med polji tovarne in dimnike? Naj raste tam žito, naj pojejo mlatilnice svojo jesensko pesem, naj drdrajo mlinska kolesa na Ledavi! Saj bodo Prekmurci kmalu orali, sejali in želi za se in za svoje „pajdaše“ tostran Mure, ki bodo v zameno pošiljali opeko, stroje in blago iz tekstilnih tovarn.

Prekmurje bo v Sloveniji njena žitnica. To je njegova rešitev. Ni rešitve v madžarski državi, kjer bi mu konkurenca diktirala cene in kjer bi moral s krvjo plačati svoje narodno življenje, ne v Hrvaški, ki ima sama dovolj žita. In čim bolj bo to prepričanje osvajalo prekmursko ljudstvo, tem prej bo „rešeno dugov i blata“, tem prej zasije sonce.

Dekretirani narod

Dr. Igo Gruden, jurist.

Ne troimeni niti troimenski,
ne srednji in ne moški in ne ženski;
pustimo vso lingvistiko ob strani,
ime mu dajmo: troimenovani.